

Video: “Vi er vendt tilbage fra Kina!” Diskussion i ungdomsdelegationen

Ikke korrekturlæst

Vi har lige haft en meget spændende delegation fra Schiller Instituttet i Kina. Jeg synes, at det er et glimrende eksempel på, hvordan man får en dialog mellem kulturer. Man bringer unge sammen for at diskutere, hvad der er de bedste ideer, der er kommet ud af vores lande; hvordan man kommunikerer det til hinanden; hvordan man når frem til en forståelse. Det er det samme koncept med fred gennem økonomisk udvikling. Når man deler disse højeste principper, disse højere ideer mellem alle mennesker, kan man se det fælles i alt det, der gør os til mennesker; menneskehedens fælles mål.

Med det har vi Kynan Thistlethwaite, som er en af vores ungdomsledere, til at fortælle os om nogle af de oplevelser, han har haft med denne delegation, der tog til Kina. Hvad det har lært dig, måske nogle af dine organisatoriske erfaringer, og så får vi en diskussion i gang her.

KYNAN THISTLETHWAITE: Tak, Anastasia. Jeg vil gerne begynde med at takke arrangørerne af vores delegation, især Daniel Burke, Leni Rubinstein, vores Kina-ekspert for Schiller Instituttet, og Megan Dobrodt, som er præsident for Schiller Instituttet.

Jeg vil starte med nogle af de ting, jeg lærte på turen, ikke bare om Kina, men også om, hvordan man organiserer og engagerer sig med mennesker fra en anden kultur. Jeg må sige, at vi så mange utrolige ting i Kina, lige fra forskellige kulturelle steder som Den Forbudte By og Den Kinesiske Mur til enorme industriprojekter, der har defineret Kinas vækst i de sidste par årtier, såsom den europæiske industriby i

Qingbaijiang-distriktet i Chengdu, som ligger i Sichuan-provinsen, og også mange store jernbanehavne, innovationscentre, tech-industrier og iværksættercentre. Vi blev behandlet utroligt godt af vores kinesiske værter, som alle udtrykte et ønske om gensidigt fordelagtige relationer mellem Kina og USA, som er blevet defineret af præsident Xi Jinpings tre globale initiativer for en ny retfærdig verdensorden. Det er det Globale Udviklingsinitiativ, det Globale Strategiske Initiativ og det Globale Civilisationsinitiativ.

Jeg vil lige dele en rapport, som vi modtog på vores rejse [Fig. 1], kaldet "A Global Community of Shared Future: Kinas forslag og handlinger". Den blev præsenteret af Statsrådets Informationskontor i Folkerepublikken Kina. Mange af de mennesker, vi diskuterede med – hvad enten de var fra universiteter, politiske institutioner, økonomiske centre eller endda landsbyer – udtrykte alle et ønske om et verdenssamfund baseret på fælles interesser, win-win-samarbejde og retfærdig økonomisk udvikling.

En af de ting, jeg faktisk overvandt i mine diskussioner med folk – og det tror jeg også, jeg kan sige om størstedelen af vores delegation – var tendensen til at kommentere på, hvor dårligt alting er i USA. Jeg havde ofte samtaler som: "Jeres veje her i Beijing er så glatte og velholdte. I New York er det svært ikke at støde på huller i vejen hver dag, man kører." Eller noget i retning af: "Jeres gader og fortove er så rene. Offentlig transport er virkelig overkommelig her, og der er ingen hjemløse på gaden." Som newyorker vil jeg sige, at det er et af vores varemærker konstant at klage og nedgøre os selv. Men hvis man rejser til et andet land for at fungere som statsmand og diplomat, er man nødt til ikke bare at anerkende det bedste i den anden, men også i sig selv. Jeg tror, vi fik meget ud af at skifte fokus fra, hvor dårligt alting er i USA og Vesten, til de bedste traditioner, vores land har at byde på. Jeg kom for eksempel til at tale med

vores kinesiske vært om Edgar Allan Poes poesi.

En af de ting, vi havde understreget både i diskussionerne og i de præsentationer, vores delegation gav på nogle af universiteterne i Beijing og Chengdu – de byer, vi besøgte – var foreneligheden af den store kinesiske filosof Konfucius' ideer med Gottfried Wilhelm Leibniz', Platons og den tyske digter Friedrich Schillers ideer. Konfucius havde den idé, at ethvert menneske var i stand til at blive en vismand eller shèngrén på kinesisk; dvs. en person, der udvikler sit kreative potentiale fuldt ud, mestrer ideerne inden for filosofi, poesi, videnskab, kunst og musik, samtidig med at han udvikler sin kærlighed til menneskeheden. For os er det kendt som agape på græsk, og i Kina er det kendt under tegnet Ren. Friedrich Schiller havde også den idé, at mennesket kunne blive en smuk sjæl gennem æstetisk uddannelse, hvilket betød at studere de højeste idealer inden for klassisk kultur og kunstnerisk skønhed. Vi talte også om Gottfried Leibniz' studier af Kina og hans syn på foreneligheden mellem konfucianismens og kristendommens ideer. I et tidsskrift, han udgav i 1697 med titlen Novissima Sinica [Nyt fra Kina], bemærkede Leibniz, at han anså det for "en enestående skæbneplan, at menneskelig kultivering og forfinelse i dag så at sige skulle være koncentreret i yderpunkterne af vores kontinent, i Europa og i Kina, som pryder Orienten, som Europa pryder den modsatte kant af jorden."

Jeg giver blot disse eksempler på, hvad der definerede vores diskussioner i Kina. Den voksede konstant til en mere dybtgående og meningsfuld dialog baseret på det bedste fra vores to kulturer, og hvad de har at tilbyde til verdens udvikling. Jeg tror, at denne dialog om kultur og ideer ikke kun imponerede vores værter, men også gav dem en følelse af lykke og lettelse over at kende de bedre engle i vores natur. For at opsummere mener jeg, at det vigtigste fra rejsen var de interaktioner, vores delegation havde med de forskellige mennesker, vi mødte fra alle forskellige sektorer i samfundet.

Jeg så på første hånd vigtigheden af Helgas og Lyndon LaRouches ideer på Chongyang Institute for Financial Studies på Renmin University of China. Der kunne man se et eksemplar af Schiller Instituttets udgivelse fra 2014, *The New Silk Road Becomes the World Land-Bridge*, som er den konceptuelle, fysiske køreplan for udformningen af en ny økonomisk verdensorden, der i øjeblikket er ved at blive kortlagt af nationerne i BRIKS. Så jeg tror, at vores job er at genoplive de store traditioner, der engang definerede USA, og bruge denne rejse som vores guide til at organisere folk i Vesten. Det er min korte rapport.

BATTLE: Tak, Kynan; det er fremragende. Jeg synes, det er en meget god måde, du oplevede det på. Jeg vil gerne bede Daniel Burke om at komme frem. Jeg ved, at han også har en generel oversigt og nogle refleksioner over turen.

DANIEL BURKE: Tak, Anastasia. Jeg er virkelig enig i alt, hvad du siger, Kynan. Jeg vil bare berøre nogle af de grundlæggende ting, vi gjorde der, for at fortælle folk om den utrolige gæstfrihed, vi blev mødt med, mens vi var der. Det åbnede virkelig op for potentialet for dybdegående mellemfolkelige udvekslinger, hvilket virkelig betyder at få venner og have afslappede og åbne diskussioner om de vigtigste ideer, som vi kan dele mellem vores nationer, og som vi kan dele som en del af den nye æra, som en del af åbningen af et helt nyt paradigme for menneskeheden.

Jeg har et diasshow. Jeg vil gerne vise 7-8 billeder. Dette er et billede fra velkomstarrangementet, som vi havde æren af at deltage i; det var arrangeret af All-China Youth Federation. Du kan se nogle af de klassiske kinesiske musikere til højre, som spillede nogle meget velkendte klassiske kinesiske stykker for os på klassiske kinesiske instrumenter. Vi havde virkelig et stort antal mennesker, der var der for at prioritere dette mellemfolkelige forhold. Jeg vil gerne dele dette.

Dette billede er et eksempel på en paneldiskussion, vi havde;

en udveksling mellem Schiller Instituttet og All-China Youth Federation, hvor vi var i stand til at bidrage virkelig tydeligt til det, Kynan diskuterede. Det er den slags steder, hvor vi havde disse samtaler om det allerbedste i den kultur, som den amerikanske republik virkelig blev grundlagt på. Så du kan se, at det er et meget respektfuldt og produktivt miljø at kunne bidrage med de specifikke ideer, Schiller Instituttet har, og at kommunikere, hvad det er, vi gør. Hvad det er for et særligt ansvar, vi har påtaget os for at genoplive de bedste traditioner og koncepter inden for den amerikanske tradition. Så det vil jeg sige mere om senere, men jeg vil gerne vise nogle flere billeder.

Ved det arrangement blev vi introduceret til en vigtig hvidbog kaldet "Kinas ungdom i den nye æra", som blev udgivet af det kinesiske statsråds informationskontor i 2022. Det er en meget vigtig måde, hvorpå den kinesiske regering kommunikerer sine ideer og organiserer sin tilgang. Det, vi virkelig oplevede i Kina, var en topstyret orientering mod at løfte samfundet i henhold til kravene i et nyt paradigme; en ny æra, der ikke er defineret af blokke og ikke er defineret af hegemonisme, men er orienteret mod gensidig fordel, win-win-samarbejde og et fælles skæbnefællesskab for menneskeheden. Det var meget spændende og inspirerende at se, hvordan folk repræsenterer disse ideer og forsøger at følge dem til dørs. Samtidig så vi også en mangfoldighed af synspunkter. Dette er et billede fra vores besøg, som Kynan nævnte, på Chongyang Institute of Finance på Renmin University. Her kan du se Megan Dobrodt i midten og professor Liu Yangsheng, som er formand for HAO Capital, som er en stor finansiel institution, der har været involveret i investeringer i BRI-projekter. Han gav os en omfattende briefing om sit syn på det, han kaldte "Belt and Road Initiative 2.0", som fra hans synspunkt er den skiftende orientering af Belt and Road Initiative-projekter mod produktion og udvikling på industrialiseringsniveau som det næste skridt efter store infrastrukturprojekter. Til venstre for ham på billedet kan du se professor Zhao, som har arbejdet

med den økonomiske korridor mellem Kina og Pakistan som et specialområde i måske et helt årti, siden det projekt begyndte. Han havde meget at sige om det fremtidige potentiale i Bælte & Vej Initiativet. Han fortalte os også, at Schiller Instituttet er kendt for sit engagement i udviklingslandene, og at vi på den baggrund gerne vil byde jer velkommen til denne dialog. Så du kan se, at vi havde en vidunderlig mulighed for at have denne form for åben diskussion med repræsentanter for en førende tænketank i Kina.

Dette er et billede fra en af de mere bemærkelsesværdige dage, vi havde, som var et besøg i en landsby omkring 90 minutter fra Beijing, som er et eksempel på revitaliseringen af landdistrikterne i Kina. Du kan se denne unge mand i den hvide skjorte til venstre; hans navn er Mr. Wong, og han er en ung mand, der leder revitaliseringsprojektet i landdistrikterne i denne by. Vi mødte studerende på topuniversiteter, der studerer økonomisk udvikling fra højeste sted, og som frivilligt kommer ud og arbejder for at løfte denne landsby og andre som den. Så det var virkelig et meget håbefuldt, spændende øjeblik at se denne form for kvalitet i at give, at bidrage til samfundet i harmoni med alt det, der foregår fra toppen og ned i det økonomiske mirakel i Kina. Man så forholdet mellem mennesker, som jeg er sikker på, at andre vil kommentere mere på, men forholdet mellem mennesker, der kom til landsbyen for at støtte den, og mennesker, der har boet der. Der var en stor lykke der, som vi så. Det var resultatet af denne form for bidrag og dette samarbejde om at revitalisere landdistrikterne i Kina. Så der er meget mere at sige om dette, men jeg ville bare vise et hurtigt billede.

Her mødes vi med repræsentanter for CPPCC [Chinese People's Political Consultative Conference], som er det rådgivende organ, der rådgiver de deputerede i Den Nationale Folkekongres. Her er vi i Dongcheng-distriktet i Beijing; det er et distrikt med omkring 1 million indbyggere. Vi fik en grundig præsentation af TTPCC's rolle, af dette organ, der har

en afgørende rolle i hele procesdemokratiet i Kina. Og hvordan det er, at folk i denne organisation kommer med gode ideer til regeringens politik. Så der er meget mere at sige om det.

Efter vores besøg i Beijing tog vi til Chengdu, som er hovedstaden i Sichuan-provinsen. Vi lærte så meget i Sichuan om Sichuan, om Kinas udvikling langs Bælte & Vej Initiativet. Det er et knudepunkt for Bælte & Vej Initiativet og for de tog, der kører frem og tilbage mellem Europa og Kina, og som tager omkring 15 dage. Ofte kommer der varer fra Europa til ASEAN-landene fra Chengdu, og så bliver der selvfølgelig produceret masser af ting i Chengdu, som skal til Europa. Her er vi på Chengdu University, hvor vi havde lejlighed til at diskutere den hvidbog, som Kynan nævnte – “A Global Community of Shared Future: China’s Proposals and Actions” – med ledende personer på universitetet, herunder præsidenten og vicepræsidenten for Chengdu University, og her Tang Jingtian, sekretær for Sichuan Provincial Committee of the Communist Youth League og ærespræsident for Sichuan Youth Federation.

Det var her, jeg synes, vi virkelig kom sammen, ud over de præsentationer, der fandt sted på Tsinghua University i Beijing, her havde vi en virkelig smuk mulighed for at kommunikere potentialet i USA for at deltage i et fælles skæbnefællesskab for menneskeheden. Vi var i stand til at demonstrere, at der er fortilfælde i vores kultur og i vores politiske liv og politiske historie for præcis den slags forslag, som du hører fra den kinesiske regering om en ny, retfærdig sikkerheds- og udviklingsarkitektur. Det særlige ved dette er den rolle, som Lyndon LaRouche og Helga Zepp-LaRouche, vores LaRouche-bevægelse gennem mere end 50 år, har spillet for os ved at udbrede de principper og tegninger, der er nødvendige for at skabe dette nye paradigme. Vi var i stand til at fremhæve LaRouches økonomiske, videnskabelige ideer, herunder potentiel relativ befolkningstæthed, energiflux-tæthed og hans Triple Curve-heuristik for at kommunikere, hvad der er nogle afgørende nye ideer, der kan bidrage som en måde

at løfte menneskeheden ud af faren for en hobbesiansk krig af hver mod hver, af alle mod alle; og løfte os ud af den onde struktur i det anglo-hollandske liberale system og ind i det nye paradigme, som vi alle søger. Jeg syntes, at det var en ekstremt rig mulighed, og vi havde en meget produktiv dialog om disse spørgsmål.

Generelt er det, hvad jeg gerne vil dele. Mine venner vil kunne bidrage med meget mere, men det, jeg gerne vil understrege, er, at det, vi mødte, er et samfund, hvor den fælles velfærd, den generelle velfærd, forfølges oppefra og ned. Det er der et vist kulturelt grundlag for, som helt sikkert har konfucianismen som et af sine kernekaraktistika. Når vi talte med folk om, hvor vigtig denne idé om et skæbnefællesskab er for menneskeheden, hvor vigtig denne idé er for menneskeheden, kom svaret tilbage: "Ja, det er Xi Jinping! Ja, det er Kinas regering i dag, men det er en idé, der går over 2000 år tilbage til Konfucius." Der er en vis tro på og tillid til evnen til at gennemføre forslag, der er baseret på disse dybe principper i den kinesiske civilisation. Jeg tror, det er op til os at søge efter det samme grundlag for handling i vores civilisation, i vores sprogkultur. Det har selvfølgelig været Lyndon og Helga LaRouches mission i al den tid, så det giver mig en endnu større evne til at genoptage det perspektiv og det arbejde, der skal gøres her. Tak for det.

BATTLE: Fremragende; tak! Wow, I var over det hele, det er fantastisk. Nu vil jeg gerne bede Michelle Erin om at komme op.

.....

Læs resten på engelsk:

MICHELLE ERIN: Tak for at have dette program. Jeg vil gerne dele nogle af de kulturelle udvekslinger, vi havde, mens vi var der. Daniel mindede mig om, at den revitaliserede landsby, vi besøgte, har Airbnbs nu. Hvis nogen fortalte mig, at

universitetsstuderende tager ud til disse små landsbyer for at revitalisere dem, ville det måske have været anderledes for et par årtier siden, men det er moderne unge mennesker. Så de har forvandlet en masse af bygningerne i dette område til moderne Airbnbs. Og det, jeg gerne vil nævne om dette, er, at de laver noget turisme fra Beijing. Det er meget flot; der er en smuk flod. Ring til mig senere, så skal jeg fortælle dig, hvilken by det er, og så kan du besøge den. Men en del af den måde, de reklamerer for disse Airbnbs på, er ved at dele billeder af ikke bare bygningerne, men hver bygning får et digt skrevet af en moderne digter. Jeg vil lige læse et af disse digte op for dig. Undskyld, at oversættelsen og sprogbarrieren gør det lidt kikset. Det er hængt op på ydersiden af denne bygning, så folk kan blive inspireret til at komme. Der står: "Vrid en snip af afsondrethed, og sid stille, vandrende i den stjerneklare nattehimmel. Årene er stille under tagskægget om natten. Varmen fra lysene er gemt væk, og freden hos menneskene mellem vinduerne og ventilatorerne er nydt fred." Jeg synes, det var interessant.

En ting, jeg tror, vi forstår lidt bedre, er, hvordan sproget er mere poetisk. Folk har set de kinesiske tegn, som er lidt billedlige. Det, jeg gerne vil, er at dele nogle billeder med jer. Den første lille video er en af de ting, vi ville gøre på denne tur, nemlig at synge for vores værter. At synge for folk med noget af den smukkeste musik fra vores kulturelle baggrund. Denne lille video er fra vores første øvelse, som foregik om aftenen i gården på det hotel, vi boede på. Du kan se, at vi har en gæst, der har sluttet sig til os.

(Afspiller video af Jesu, meine Freude-koralsang).

Den lille pige, der kom, vi sang noget Bach, og vi fik selskab af en ung kinesisk pige, der gerne ville danse og deltage sammen med os.

Den første aften, vi blev modtaget, fik vi lov til at høre nogle traditionelle kinesiske instrumenter blive spillet, og

det, der var dejligt – det var alle yngre mennesker – var, at de virkede så glade for at spille på disse kinesiske instrumenter; det var vidunderligt. Vi fik lov til at høre disse traditionelle instrumenter. Den aften sang jeg også en meget berømt kinesisk folkesang, "Moli Hua", som handler om en jasminblomst. Men den handler faktisk ikke om jasminblomsten. Det er en meget interessant karakter i kinesisk kultur; princippet om generøsitet. Oversættelsen af dette digt beskriver den smukke blomst; den dufter så vidunderligt, den har denne smukke farve. Og det spørger, om jeg må plukke en af dig, så jeg kan give dig til en anden? Det er den mest berømte kinesiske folkesang. Vores venner var meget glade for, at en af de amerikanske kolleger præsenterede den, og de bragte den endda op i en af vores formelle diskussioner et par dage senere.

Vores kor sang også "Dona Nobis Pacem" ved den begivenhed. Jeg oversatte; det betyder "Giv os fred". Vores venner var meget glade for, at vi sang om at give os fred. Jeg vil indsnævre det en lille smule, især på grund af mine tekniske vanskeligheder. Vi tog til et ungdomscenter i Beijing, hvor mange af deres programmer for at hjælpe unge mennesker inkluderer kunstprogrammer. Forhåbentlig kan du se, at dette er et billede af et par af vores fyre klædt ud i kinesiske operakostumer. Mens vi var der, malede vi også nogle kaniner. Og vi hørte en lærer på deres skole spille på det traditionelle erhu-instrument. Er er tallet to på kinesisk, så erhu er et instrument med præcis to strenge. Vi fik lov til at høre hende spille lidt.

En historisk ting, som var meget interessant, var, at der nede i Chengdu-regionen er et arkæologisk område, som man først begyndte at udgrave i 1930'erne. Stedet indeholder tonsvis af kobber, jade, guld og andre smukke ting, der stammer fra 3.000-4.000 år siden. Dette er en ting, der kan dateres tilbage til omkring 1600 f.Kr, hvilket er ret imponerende. Som en sidebemærkning havde de en hel præsentation om de moderne

metoder til arkæologiske udgravninger, for hvor vi tidligere bare gravede en stor grube, har vi opdaget, at når man udsætter disse gamle genstande for ilt og sollys, kan det ødelægge dem fuldstændigt. Nu har de dette glasrum, som de lægger oven på hver ny sektion, der skal udgraves, så de kan beskytte atmosfæren. De har dette højteknologiske udstyr i loftet, som har skinner, det bevæger sig på, og som kan udføre forskellige dele af denne meget avancerede udgravningsproces. Du kan se denne fyr, rummet var ikke helt så mørkt, men museet er svagt oplyst for at bevare artefakterne.

Jeg vil tage et billede i denne smukke by [nær Chengdu]. Vi tog til en landsby, der er kendt som Mianzhu New Year Painting Village. Landsbyen er kendt for kunst, fordi en del af Kina næsten er en krydsning mellem udvikling og spørgsmålet om at bevare det smukke fra fortiden. Så landsbyen eksisterer fortsat, og der bor stadig mennesker i den. Mens vi var der, blev vi bedt om at se nogle af deres kunstværker. De laver tryk med blæk. Man skal gnide papiret oven på det, og det skaber et meget smukt design.

I Beijing tog vi til Central Academy of Fine Arts. Vi så en vidunderlig udstilling af traditionel kinesisk rullekunst, som mange af os kender. Mange af dem er fire fod lange eller mere, og dette sæt så ud til at være fra omkring 1600-tallet. Vi diskuterede den måde, kineserne tænker på, og som afspejles i kunstværkerne. Mange af disse værker har bjerge, og man kan se en lille person i nærheden af disse bjerge. En fra vores hold sagde: "Viser det ikke, at mennesker er små i forhold til naturen på grund af størrelsesforskellen?" Vores guide sagde: "Det er ikke sådan, vi tænker på det." Kineserne mener, at der er en harmoni mellem mennesker og natur; der er ingen adskillelse i den forstand. De ser, at der er en harmoni der. Efter at vi havde set nogle af disse smukke værker, gik vi heldigvis hurtigt gennem en mere moderne fløj, hvor kunstværkerne efter min mening ikke var attraktive, og blev ført til en anden del af museet for at få en præsentation af

kinesisk kalligrafi. Dette var mit forsøg; dette er det kinesiske tegn for lykke. Ikke krusedullerne til højre; jeg var kommet til at tegne mit tegn til siden, og min venlige lærer, som var elev, sagde, at jeg kunne sætte små kruseduller på siden for at udfylde den plads, jeg havde efterladt. Men det kinesiske tegn for lykke findes faktisk i flere forskellige skrifttyper; det kan se ud på flere forskellige måder. Lige nu kan jeg genkende denne skrifttype, men jeg ville nok ikke kunne genkende de andre.

Lad mig lige runde af med at tale om, hvad vi lavede den sidste aften. Jeg ved, at programmet i dag også vil slutte med en video af vores præsentation. På den sidste aften – åh, undskyld mig. En anden vigtig ting er, at vi fik en te-ceremoni af en af vores værter. Jeg vil dele et billede af dette. Te-ceremonien bestod i, at en af vores værter skænkede te til os. En af vores venner gav os denne dejlige teceremoni, som involverede at drikke te og hælde te op, og det var dejligt. Men det var mere et medium for diskussion. Vores ven fortalte os, at han – han er en yngre fyr, som du kan se – men han laver teceremonier i sit hus med sine venner, så de kan diskutere, hvilke bøger de har læst for nylig. Det er en form for social interaktion, som han vælger omkring teceremonien. Mens vi drak vores te, talte han om sin forståelse af nogle af de filosofiske ideer i kinesisk kultur. Hvordan ser kineserne på individet i samfundet i forhold til familieenheden og nationen som helhed? Og det er interessant, at han var i stand til at henvise til Uafhængighedserklæringen og visse andre amerikanske begreber, som han har kigget på. Et interessant begreb var, at nogen spurgte, om kineserne nogensinde kom sukker i deres te. Han sagde aldrig; at kineserne ser, at den nation, der værdsætter bitterhed, er den mest modne. Ligesom børn, der vil have slik, kontra mere modne voksne. Han sagde, at de ser det på denne måde, fordi de ser, at bitterhed er en del af læringsprocessen og en del af processen med at lære sig selv at kende. Han sammenlignede det med en baby, der opdager, at dens hånd er dens egen efter et stik i hånden. Han sagde,

at nogle kinesere faktisk betaler for at give deres børn mulighed for at tage ud til et fattigt område og opleve vanskeligheder, så de kan lære.

Så lad mig springe til den sidste aften. Vores værter på Chengdu University havde et musikprogram, hvor nogle af de studerende fra universitetet præsenterede traditionel musik, hvilket var vidunderligt. De havde en berømt kalligraf til at undervise lige på scenen med fem personer fra vores delegation, som gik op og fik præsenteret modeller og lavede kalligrafi foran publikum. Og på et bestemt tidspunkt i programmet kom vi med vores offer. Jeg sang en afroamerikansk spiritual; hvorfor? Fordi det er unikt amerikansk; de er smukke. Ud over at være unikt amerikanske i deres historiske oprindelse, er de også universelle, som stor kunst har tendens til at være. Jeg synes, at den lille pige, vi så i begyndelsen, afspejler det. Hun havde ikke noget problem med at kunne lide tysk Bach-musik. Jeg sang den her. Megan Dobrodt, præsidenten for U.S. Schiller Institute, spillede en Bach partita på fløjte, og så sang vores kor tre stykker – den spirituelle Deep River, den første koral fra Bachs Jesu, meine Freude og en meget medrivende udgave af en amerikansk patriotisk sang komponeret af George Frederick Root, som var en meget dygtig musiker og komponist, "Rally 'Round the Flag", som også er kendt som "The Battle Cry of Freedom". Den musik blev meget vel modtaget af vores venner. Lad os lade det ligge der.

BATTLE: Tak, Michelle, det var virkelig en vidunderlig rejse gennem alle disse kulturelle oplevelser i Kina. Vi får helt sikkert en masse spørgsmål og kommentarer, som vi kommer ind på til sidst. Mange mennesker er nysgerrige efter at høre, hvad du mener om visse ting; det kommer vi til. Men jeg vil gerne invitere Mike Campbell til at komme på nu.

MIKE CAMPBELL: Goddag! Det er godt at være her, tak. Jeg er mere taknemmelig end nogensinde af to grunde. For det første er jeg halvt kineser, hvilket er en tradition, min familie har

mindre og mindre kontakt med, siden jeg flyttede til USA for syv år siden. For det andet at kunne dele Schiller Instituttets ideer efter bedste evne og forsøge at være det bedste fra den vestlige kultur i lyset af en sådan uro. Jeg var så stolt over at være medlem af LaRouche-bevægelsen og forsøge at være diplomat for det amerikanske økonomisystem. Alle, der er med på disse opkald, kender til Roosevelts genopretning, Tennessee Valley Authority, og i Kina havde jeg mulighed for at se, hvordan topstyret økonomisk planlægning ser ud i praksis.

Dette er et heat map fra Baidu, deres Google. Det er bare en søgning efter volumen, efter placering, efter by. Vi tog hen til Beijings kommunale transportcenter. Beijing har den største trafikmængde i verden, og det koordinerer det hele, biltrafikken, metroen, selv cyklerne. Det hele 24 timer i døgnet. I øjeblikket bruger 70% af befolkningen offentlig transport. Det var et ret fantastisk set-up at se efter at have siddet i New York-trafikken. Vi besøgte også en industripark, som er helt dedikeret til innovation og start-ups. Den koordinerer dem, den fremmer dem, den giver dem kontorplads og planlægning. Planen var komplet med et aktivitetscenter fyldt med 20-35-årige, der samledes en søndag eftermiddag.

Det var i Chengdu, som har en nøgleposition i Belt and Road Initiative. Den er udpeget som ungdomsby af den kinesiske regering i en af de hvidbøger, som Daniel præsenterede. Indbyggertallet i Chengdu er tredoblet i løbet af de sidste 30 år. Med denne top-down-planlægning fik jeg mulighed for at vende rundt og dele tilbage. Det amerikanske system med national kredit blev anvendt til en national mission om at maksimere den generelle velfærd; dette var en parallel i begge vores kulturer. En fælles menneskelighed og midlerne til samarbejde og dialog. Det siges, at Kina er vores fjende; de spiser vores frokost. Det, jeg fandt ud af, var, at i lyset af alle de beskyldninger, jeg hører fra frygtsomme amerikanere på

gaden, pisket op af medierne, især fra vores udenrigsministerium. De kinesiske ledere, som vi hørte fra, var tålmodige og ydmyge. De ved, at vores politik er tragisk og vil være fatal for os selv. De var næsten ikke bekymrede for den skade og tvang, som Vesten forsøger at påføre os. De mennesker, de unge studerende, vi mødte, som tidligere har deltaget i kulturudvekslinger med Ivy League-universiteter, var så beskedne, at det næsten var en fejl. Deres ydmyghed over for den strategiske situation i kombination med deres økonomiske succes slog benene væk under mig.

En ting at slutte af med er, at der er en landsby, som er berømt for plovmandsdigtere som Robby Burns. Deres motto er "At bære hakker på travle dage og holde kuglepenne på ledige dage." Som en del af deres nationale foryngelse er denne landsby blevet plejet og promoveret som et kulturelt center. Det er lidt sjovt, for på tavlen stod der: "En landsby, et produkt," for at forene og maksimere, den har en ressource. som noget smukt i deres kultur, i deres civilisation.

Bare for at runde af, så oplevede jeg, at Kina virkelig er en 5000 år gammel kultur med visdom til at bakke den op. Alt, hvad du hører, som ikke tager højde for det, kan ikke være sandt. Jeg tror, vi har en fantastisk partner, der venter på os på den anden side af havet, og de leder bare efter måder at række ud på og samarbejde om menneskehedens fælles mål. Tak; det er, hvad jeg har.

BATTLE: Tak, Mike. Jeg kunne virkelig godt lide det sidste billede med den moderne baggrund, baggrunden af den nye by med de klassiske kinesiske bygninger; det var virkelig smukt.

CAMPBELL: Det er den højeste bygning i Beijing.

BATTLE: Er det en af de højeste i verden?

CAMPBELL: Det kan jeg ikke sige, men det er også udsigten fra Den Forbudte By.

BATTLE: Det er smukt. Nu vil jeg gerne bede Robert Castle om at komme op.

ROBERT CASTLE: Mange af mine noter er blevet dækket, så jeg prøver bare at finde ud af, hvordan jeg kan tilføje til det, der er blevet sagt, i stedet for at gentage det. Så kan jeg få mine slides trukket op, tak? Okay, fint.

De to første slides, jeg har, det første er et billede, jeg tog fra jorden ved Dujiangyan, der som sagt er et massivt, stort kunstvandingsprojekt. Wong, forklarede han, at dette projekt kan ses som en nøgle til at forstå kinesisk kultur og den kinesiske civilisation, og han kom meget ind på, hvordan Sichuan-provinsen er en vugge for den kinesiske civilisation. Og sådan som han forklarede det, udsprang det hele af dette ene vigtige infrastrukturprojekt.

Så det er naturligvis ikke her, vi skal gennemgå hele historien, men det faktum, at han beskrev det som nøglen til at forstå hele civilisationens historie helt frem til Anden Verdenskrig, hvor dette kunstvandingsprojekt leverede, jeg tror, det var noget i retning af en tredjedel af alle fødevarer, det er ret fascinerende at forstå, hvordan dette kunstvandingsprojekt kunne være sådan en nøgle til at forstå Kina. Og jeg synes, at en af de ting, der er særligt interessant ved det, er, at det dybest set – jeg kender ikke det præcise udtryk – er geo-scaping eller noget i den stil, hvor det, man har gjort, er at omdirigere flodens løb mere end at opdæmme den. Og jeg tror, det afspejlede, som vi fik at vide i præsentationen, en meget specifik form for filosofi om at arbejde i harmoni med naturen.

Og jeg vil bare sige, at noget, jeg virkelig blev slået af i næsten hvert øjeblik, både i Beijing og i Chengdu, og i alle de personlige interaktioner, jeg havde, var en gennemtrængende følelse af harmoni. Det betyder ikke, at det var et perfekt sted eller noget i den stil, men bare den måde, trafikken flyder på, og den måde, folk bevæger sig på i sociale rum, og

ældre mennesker, der samles offentligt for at danse, der var helt sikkert en følelse af harmoni, som påvirkede mig dybt.

Hvis vi kunne gå videre til det tredje dias med Sanxingdui. Michelle har allerede været inde på det, og jeg ville egentlig bare præsentere dette dias som en slags visuel reference, så alle, der måtte se med, kan se, hvordan – det, der slog mig, var, hvor forskellige disse kulturelle artefakter var fra alt, hvad jeg nogensinde havde set på museer med gamle artefakter, fra det gamle Grækenland, for eksempel. Og uden at komme ind på konkrete historiske detaljer, ville jeg fokusere på, hvad jeg oplevede, hvilket var et chok, da jeg på den ene side forstod dybden af historien og dybden af forskellen. Men som du kan se til venstre, er denne cirkel opdelt i fem dele, der repræsenterer en form for forståelse af det gyldne snit for flere tusinde år siden; så der kan du også forstå den dybe lighed eller enhed mellem den gamle kinesiske kultur i Sichuan-provinsen og de gamle kulturer fra Vesten.

Så hvis jeg må gå videre til den sidste slide. Det er her, jeg vil fokusere mest, og det er primært for at gentage noget, som jeg tror, Kynan ønskede at fokusere på i begyndelsen: Nemlig vigtigheden af peer-to-peer-kommunikation, som helt klart var i højsædet i alt, hvad vi hørte fra vores værter – det var en gentagelse af Xi Jinpings mening eller holdning om vigtigheden af peer-to-peer-udveksling, især med hensyn til den ekstremt vanskelige globale strategiske situation, og oven i peer-to-peer-udveksling, især unge mennesker og unge. Så her kan du se et billede af en af vores delegerede, der giver hånd til en af vores værter, og det særlige forhold viste sig at være en meget smuk ting, der udfoldede sig under hele turen, og der var mange af den slags.

Og jeg havde mulighed for at lære den oversætter at kende, som vi havde med os i Beijing. Og jeg mødte ham ved den første åbningsreception. Jeg satte mig ved bordet med ham, og [inaud 1:06:01] vi lærte hinanden at kende og følte hinanden på tænderne, og efter måske 30 sekunder eller et minut tog han

sine briller af og lænede sig ind, og jeg så denne umiddelbare, først og fremmest, en personlig kvalitet i hans tilgang.

Og i det øjeblik indså jeg ret hurtigt noget, som så blev bekræftet i det forhold, vi udviklede i de næste par dage, nemlig at det ikke bare var et politisk talepunkt, ideen om behovet for peer-to-peer-udveksling, men at han, oversætteren, tydeligvis virkelig troede på værdien af at kommunikere sin forståelse af, hvad der skete i Kina, på et personligt plan. Og generelt var jeg meget imponeret over den mængde historisk viden, som alle vores værter havde, og ikke bare det faktum, at de havde en sådan historisk viden, men at de var meget ivrige efter at kommunikere den til os og til hinanden, og at der tydeligvis var en følelse af stolthed, men det var ikke – at det var en stolthed, der også var blandet med en ægte ydmyghed og et ønske om ikke at nedgøre os som amerikanere.

Og ja, han var meget inspirerende i den forstand, for min forståelse af den situation, vi har hjemme i Amerika, er, at vi har brug for at genopdage vores historie. Så det er meget inspirerende at have det eksempel at huske på. Og ikke alene kan vi lære af kineserne om deres historie, de kan lære af os om vores, og jeg synes, det er noget, vi skal være meget håbefulde omkring fremover, især med hensyn til politiske organer, og hvordan vi organiserer dem og vores kulturer.

Så det var vist alt, hvad jeg havde at sige.

BATTLE: Tak, Robert. Jeg synes, det er en rigtig god pointe, at gennem denne personlige dialog mellem mennesker, at være i stand til at tale og ikke bare have, jeg tror udtrykket er "avatar", at tale med hinandens avatarer, hvilket bare er falsk, det er en falsk idé om, hvad et land er, eller en stereotype, eller omvendt også, men at have en personlig forbindelse med mennesker og forstå, hvor de kommer fra, er faktisk en meget vigtig pointe. Så tak for det! Tusind tak, Robert, fordi du præsenterede det.

Nu vil jeg gerne have José Vega, tak.

JOSÉ VEGA: Tak, Anastasia. Først vil jeg gerne takke vores værter, som faktisk gjorde det muligt for os at forstå det virkelige Kina, som tog os med rundt; og jeg vil også gerne takke resten af vores delegation for at beskrive, hvad vi faktisk oplevede. Jeg kunne ikke have bedt om en bedre gruppe mennesker at rejse rundt i Kina med, og jeg er virkelig glad for, at jeg tog af sted med den gruppe, vi havde. Og jeg tror aldrig, jeg kan udtrykke min taknemmelighed for det, jeg oplevede i det land, nok til den gruppe af arrangører, der faktisk fik os til Kina.

Jeg er vokset op i New York City hele mit liv, og at rejse ud af landet for første gang, og dybest set at rejse til det, der svarer til Mars, var meget virkelighedsnært for mig, og det har udvidet min horisont. Og jeg er blevet et bedre menneske på grund af det.

For at starte med det, jeg vil præsentere, er dette et billede af mig, jeg tror, det var os, der lavede skitser af kunst, hvilket jeg aldrig gjorde som barn, eller nogensinde. Så dette er en af de første gange, jeg faktisk begyndte at gøre det. Og vigtigheden af, hvorfor vi gjorde det, var, at vi lærte tålmodighed, som jeg synes er en meget stor dyd i det land. Og at de tvang os til at sætte tempoet ned og sidde ned, som Michelle var lidt inde på med teceremonien: Da vi også gennemgik teceremonien, fik vi at vide, at tålmodighed er nøglen. Folk sidder og drikker te i omkring 40 minutter, og hele pointen er at tage et minut og sætte sig ned og virkelig finde sig selv i det. Og jeg tror, at denne [tegning] også var et eksempel på at gøre netop det.

Det er et billede af vores side af delegationen, da vi havde en gensidig udveksling, frem og tilbage, mellem vores folk og deres delegationsgruppe, som havde denne frugtbare dialog med os. Så du kan se den slags frem og tilbage, vi havde; dette var som en Q&A-session. De præsenterede noget, og vi kunne så

stille spørgsmål.

Her er det fra åbningen, vores allerførste aften, og jeg vil om lidt vise dig, hvad det er for en tegning, der er der. Men det var fra den første aften eller anden aften, efter at vi var ankommet. Vi skulle alle klæde os på og være formelle, og de havde en fantastisk åbningsceremoni, som Michelle var lidt inde på. Det var efter, at vi havde besøgt Museum of Fine Arts i Beijing, og de havde faktisk forkælet os alle med vores helt egne portrætter, som de havde tegnet! Så hver eneste person fik sin egen tegning, og jeg har heldigvis stadig min her.

Og med tanke på fremtiden, med tanke på vores ungdomsvenskab mellem Kina og USA, var dette afskedsceremonien den sidste dag, vi var i Kina. Det lange, vandrette banner, du ser der, indeholdt tegn, der lød "Venskab vil vare evigt." Og det, jeg gerne vil sige for at opsummere alt dette, og for at opsummere, hvad jeg tog med mig fra oplevelsen, var, at dette var en kultur, og dette var et land, der virkelig ønsker at se reel økonomisk udvikling for alle. De ønsker at se et ægte gensidigt samarbejde i hele verden, og de har ingen intentioner om at være fjender med USA, eller de har ingen intentioner om at konkurrere. Når de siger "win-win", mener de det virkelig.

Og jeg tror, at en af de vigtigste ting, jeg lærte, var, da den samme oversætter, som Robert talte om, citerede en af vores præsidenter – og I gætter aldrig, hvem det var. Men denne præsident, og jeg vil sige, hvad han sagde først, og så vil jeg fortælle dig, hvem der sagde det: Det var den kinesiske oversætter, som fortalte os om vores præsident, da denne præsident sagde: "Hvis der er et barn i Oakland, som ikke kan læse, som er analfabet, og som er 12 år gammel, så krænker det mine borgerrettigheder. Og hvis der er nogen i Detroit, Michigan, som ikke kan drikke rent vand, så er det en krænkelse af mine borgerrettigheder." Og det var Obama, der sagde det! Og det var oversætteren, der fortalte mig det!

Og det, jeg tog med mig fra det, er, at det her er et land, der er ved at ændre sig og virkelig leder efter det bedste i andre kulturer, på samme måde som vi leder efter det bedste i deres kultur og også andre kulturer. Det var en meget reel kulturel udveksling og også en intellektuel udveksling. Men jeg tror, at det, vi viste, og som vi vil fortsætte med at vise fremover som Schiller Instituttet, er, at på trods af uoverensstemmelserne i vores land som helhed, vil Schiller Instituttet altid kæmpe for en lysere fremtid, ikke kun for USA, ikke kun for Kina, men for hele verden, og for at menneskeheden mødes, arbejder sammen som én og virkelig opbygger en fælles vision og fremtid.

Og et af de vigtigste punkter, vi understregede, især Kynan og jeg, i vores afsluttende præsentationer derovre, var, at menneskehedens skæbne ikke er, at jorden skal forblive her i vores vugge. Vi kommer til at bevæge os og ekspandere ud til stjernerne, til Mars – vi kommer til at kolonisere Månen og Mars. Og der vil ikke være nogen grænser der! Det vil blive defineret af ét land. Det vil bare være hele menneskeheden. Og at se, at vores venner i Østen er meget på bølgelængde, de venter bare på, at Vesten indhenter dem, og det er OK. Og jeg tror også, at det er der, vi kommer ind i billedet næste gang.

Så jeg tror bare, at jeg fremadrettet var meget glad for at se, at der er en del af verden, der elsker og bekymrer sig om deres folk lige så meget, som vores organisation gør. Og jeg er meget begejstret for vores lands fremtid, for jeg ved, at alle i delegationen vil blive store ledere for vores land og vil bevæge det i den rigtige retning. Og vores generation kommer til at indlede en ny æra af relationer. Og jeg tror også, at de unge, som vi udvekslede med, vil blive fantastiske ledere.

Så jeg vil sige til alle, der ser dette, at de skal kigge tilbage om 20 år: Se, hvor vi alle er! [griner] Så tak. Jeg vidste virkelig ikke, hvad jeg skulle sige, og alle andre gjorde et fantastisk stykke arbejde. Tilbage til dig,

Anastasia.

BATTLE: Fedt, tak! Vi får nu en masse spørgsmål ind. Hvis folk tænder deres kameraer igen, for vi går over til en rundbordsdiskussion, men vi får helt sikkert en masse meget interessante spørgsmål fra folk, der vil vide, hvad var reaktionen på USA? Hvordan tog de os? Hvad tog de fra amerikanerne, hvad var deres indtryk? Jeg vil bare gerne starte med den slags spørgsmål, som kommer ind flere gange nu. Så folk spørger, hvad kineserne fik ud af jer, og hvordan de tog imod os med hensyn til de ideer, vi præsenterede?

Lad os starte med Michelle, og derefter Robert.

ERIN: Meget hurtigt, en af vores venner sagde: "Før jeg arbejdede med jeres gruppe, ville jeg have beskrevet amerikanske unge som arrogante og uvidende. Men I er helt anderledes, I har en positiv energi. Og at denne form for udveksling er afgørende i dette afgørende øjeblik for menneskeheden."

BATTLE: Hvad havde du tænkt dig at sige, Robert?

CASTLE: Ja, en ting, der var karakteristisk, var, at et af medlemmerne af den kinesiske føderation, vi var til et måltid, og jeg endte med at nævne den holdning, som Schiller Instituttet og LaRouche-organisationen har om behovet for at genindføre Glass-Steagall. Han spidsede lidt til, og et par minutter senere spurgte han: "Hvad var det for en lovgivning, du talte om?" Og han bad mig skrive det ned for ham, og han var tydeligvis meget interesseret. Så vidt jeg har forstået, er der blevet vedtaget en lignende lovgivning i Kina, men det var netop det meget klare ønske om at få specifikke oplysninger om lovgivning og den slags, som jeg så i det øjeblik, der var karakteristisk for hele turen.

BATTLE: Tak skal du have!

VEGA: Jeg har en ting at tilføje til det. Lad mig finde det

heroppe. Jeg sendte en besked til en af vores venner, som vi har et virkelig tæt bånd til, og hans svar var: "Jeg er så glad og stolt over at høre dig sige det. Vores lande har helt sikkert brug for os. I vil altid være velkomne i Kina og hos mig. Jeg havde ikke forventet så dybt et venskab, men jeg er glad for, at jeg lærte dig og resten af din delegation at kende. Jeg håber, at dette åbner op for en ny æra for begge vores lande."

BATTLE: Wow! Det er en virkelig dybtgående reaktion. Tak, fordi du delte det. Nogen sagde tidligere, at det er de unge, det er faktisk dialogen blandt de unge, der kommer til at ændre forholdet fremadrettet ved at overvinde ideologiske problemer.

Jeg vil gerne fremhæve et andet spørgsmål, der er kommet ind fra Frank. Han siger: "Hvad tror du overraskede eller var det mest interessante for dig, som du lærte på turen? Var der noget, der overraskede dig?"

VEGA: Svaret er "ja", men der er meget at vælge imellem, så jeg vil lade en anden begynde.

ERIN: Det største chok for mig var faktisk, at de så ud til at være meget længere fremme med at blive et velstående samfund, end jeg troede var tilfældet. Og der var en masse ting, der var som at være i "Jetsons" – store ting, men også små ting, som de har udviklet for at gøre livet mere behageligt, automatiserede forskellige ting – Mahjong-bordene er automatiserede! [griner] De nulstiller automatisk deres brikker, så folk ikke behøver at bruge tid på det. De kan koncentrere sig om de mere værdifulde dele af livet.

Så jeg tror, vi har ramt en række af disse bekvemmeligheder, herunder transportmyndighederne – der er en for hver større by – den er offentligt tilgængelig; du kan se i forvejen, om der er parkeringspladser der, hvor du prøver at komme hen! Omigosh! For dem af os, der har prøvet at parkere i New York

City! Nå, men en masse små ting.

THISTLETHWAITE: Jeg tror, det største chok for mig var toiletterne. [griner] De har huller i jorden, hvilket er ubehageligt.

Men under alle omstændigheder var jeg virkelig imponeret, og nogen har måske allerede nævnt det, over programmerne til revitalisering af landdistrikterne. Vi tog til en landsby, der hedder [s/l Siduhof 1:23:20], men de er berømte for deres kastanjeproduktion. Og jeg ved, at Michelle talte om de B&B'er, de har udviklet. Det var bare vidunderligt at se, hvor udviklet denne landsby var. Og vi kom til at tale med nogle af landsbyboerne, som var virkelig glade for at se os, de var virkelig glade for at gøre det, de gør. Og det var bare en vidunderlig oplevelse. Det er ikke kun i byerne, man oplever udvikling, men også i landsbysamfundene, de er utroligt avancerede. Det var jeg virkelig imponeret over.

VEGA: Jeg var imponeret over det faktum, at jeg for det første ikke rigtig vidste, hvad jeg skulle forvente, fordi jeg er lidt forudindtaget af de vestlige medier, og hvad de siger om Kina. Og så hører man også om Belt and Road, så det var faktisk en god mulighed for at se, "OK, lad os se, hvad vi virkelig går ind til." Og alt var stort set bare som et "Whoa! Det her er slet ikke, hvad jeg troede, det var." Det var bare at bryde igennem alle medieløgnene. Den største var, at de bare har denne åbenhed! De har ingen problemer med at tale om geopolitiske spørgsmål. De er slet ikke skjult for det; de er meget bevidste om, hvad der foregår, og det er bare almindelige mennesker og almindelige borgere.

Og jeg tror, at det største chok for mig var, da vi gik ind i en boghandel/bar/natklub/socialt samlingssted/biograf i ét – det var et rigtigt socialt sted for unge – og butiksejeren sagde: "Ja, mand, jeg håber bare, at USA og Kina kan ordne tingene, for den ene kan ikke eksistere uden den anden." Og det var bare en helt almindelig butiksejer! Det var ikke en

embedsmand, det var ikke en, der interesserede sig for politik. Han sagde: "Ja, det ene kan ikke eksistere uden det andet." Han sagde, at han havde tiltro til, at der ville komme bedre relationer mellem de to lande. Han sagde, at det er helt naturligt, hvad der kommer til at ske. Han sagde, at vi på ingen måde kan forblive fjender, for det er der ingen grund til. Og jeg tænkte bare: "Wow! Folk i Kina har ikke noget ondt i sinde over for amerikanere!" Og de ved, at amerikanerne er venlige. Og de ville ikke engang have lyst til at – hvordan skal jeg sige det? De ville ikke engang sige noget dårligt om Joe Biden, hvis jeg skal sige det sådan. De ville ikke være respektløse over for os, fordi de troede, at hvis de sagde noget om Joe Biden, ville det være som at træde på vores kultur. Og det satte jeg virkelig pris på, at de ikke ville nedgøre os. De ønskede virkelig at behandle os med respekt, og de ønskede at behandle vores land på en respektfuld måde, på en værdig måde.

BATTLE: Nogle af jer nævnte i præsentationerne, at I var i stand til at fremhæve forskellige dele af USA, gode dele af vores historie, gode præsidenter og den slags ting. Og jeg talte lidt med Leni Rubinstein om nogle af de præsentationer, du var i stand til at give. Og jeg tænkte på, om I i de præsentationer var i stand til at gennemgå rumprogrammet eller Grand Coulee Dam eller nogle af de ting, der faktisk, sjovt nok ligesom Friedrich List og Alexander Hamilton, nogle af de ideer, der opbygges i Kina med Belt and Road Initiative, og nogle af de nye økonomiske ideer er inspireret af mange amerikanske koncepter eller amerikanske ideer, men naturligvis med deres eget kreative output. Så jeg er nysgerrig efter at høre, om I kunne udtrykke nogle af disse ting.

THISTLETHWAITE: Ja, jeg kunne tale om det, José allerede har nævnt. Men jeg havde lagt særlig vægt på den tyske raketforsker Krafft Ehrlicke, som Helga Zepp-LaRouche var gode venner med og samarbejdede med fra slutningen af 1970'erne og frem til hans død i slutningen af 1984. Jeg talte faktisk om

hans filosofiske koncept om det extraterrestriske imperativ, at det påhviler menneskeheden at gå ud og navigere i stjernerne, at bosætte sig på andre planeter og at mestre interstellare rejser og endda gå videre og opdage andre galakser. Og at mennesket på dette tidspunkt virkelig er i sin barndom, hvad angår udvikling.

Så det, Kina har gjort for nylig, er, at de i 2019 landede månelandingsfartøjet Chang'e-4 på den anden side af Månen. Og nu har Indien opnået den utrolige præstation, at Chandrayaan 3 er landet på Sydpolen. Og på BRICS-topmødet i Johannesburg i august gjorde premierminister Narendra Modi meget ud af dette.

Så Kina og USA kan samarbejde om denne slags bestræbelser, der overskrider nationale grænser og især geopolitik. Og Krafft Ehrlicke var en model for det.

Og jeg vil også nævne endnu en person, som gik bort i sidste uge: Marsha Freeman. Hun var medlem af Schiller Institutet; hun havde mulighed for at arbejde sammen med Krafft Ehrlicke og havde skrevet en biografi om ham, der hed Krafft Ehrlicke's Extraterrestrial Imperative. Jeg nævnte hende i præsentationen, fordi jeg syntes, det var vigtigt at tale om den slags mennesker, som Schiller Institutet har udviklet. Og vi er virkelig nødt til at udvide Krafft Ehrlicke og Marsha Freemans arbejde og sprede det til hele menneskeheden. Så det vil jeg sige.

BATTLE: Absolut. Michelle, havde du tænkt dig at sige noget?

ERIN: Vi gjorde det ikke nødvendigvis i alle de diskussioner, vi var til, det virkede måske ikke hver gang, men der blev givet en hel del meget stærke præsentationer. Leni gav en meget fremragende præsentation af de smukkeste ideer hos Konfucius, Platon og Schiller, og hvordan de hver især havde disse meget høje ideer om mennesker og menneskers udvikling, og hvordan de er sammenhængende. Og hvordan USA lige nu desværre opfører sig som en koloni af det britiske imperium:

Vi er koloniseret! Og det har vi tænkt os at bryde ud af.

Jeg går ud af rækkefølgen, men Robert gav, hvad jeg syntes var en meget stærk præsentation af mordet på John F. Kennedy og effekten af fortielsen på det amerikanske folk. Kennedy var et meget vigtigt resonanspunkt, tror jeg, for mange af kineserne, fordi det var sådan et stort øjeblik, og de virkede bekendte med det.

Adrienne, Mike og jeg bragte i flere af diskussionerne sammenhængen i den store infrastrukturudvikling mellem vores to nationer op: Se på Tennessee Valley, se på Three Gorges Dam. Se på vores andre store ledere, som var udviklere.

Jeg kan fortælle dig om en meget intelligent reaktion, der overraskede mig, da jeg talte på tomandshånd med en af vores værter og forklarede mere om Schiller Instituttet, hvem vi er, hvem Helga er, og så talte vi om USA's historie. Og jeg forklarede om de mange amerikanske præsidenter, der var udviklere, som blev myrdet. Og hun sagde til mig: "Jeg håber, Helga har en god sikkerhed." Så hun var virkelig i stand til at samle det, og man kan se, at hun lyttede, hun var virkelig med i diskussionen.

Men jeg tror, at både i en-til-en-diskussioner og i nogle af de formelle præsentationer var vi i stand til at fremlægge denne, jeg vil kalde det positive historie, positiv, sandfærdig historie, og fremlægge den derude.

BATTLE: Det er fremragende. Efter min mening (ikke at jeg har været i Kina eller noget), men det er altid en overraskelse for andre lande at høre fra amerikanere denne stolthed og kærlighed til den gode historie, vi har – fordi mange amerikanere ikke rigtig har det mere; eller de udtrykker det ikke; eller hvis de gør, er det som en fantasi, de fantaserer om at være patriotiske eller noget. Men det er virkelig vigtigt at have en vis viden om og kærlighed til og påskønnelse af USA's antiimperialistiske historie. Og det

lyder, som om det var det, I var i stand til at udtrykke over for mange mennesker som delegation. Og som medlem af Schiller Instituttet er jeg meget stolt af det.

VEGA: Jeg vil gerne give et særligt skulderklap til Adrienne, som gjorde et meget godt stykke arbejde med at bringe det amerikanske system på banen. Mellem Kynans, Roberts og mine præsentationer gjorde Adrienne et fænomenalt stykke arbejde med at gennemgå TVA, sammenligne den med Three Gorges Dam, tale om, hvordan Amerika ville se ud i et Belt and Road; men også bare den virkelige historie om, hvordan USA har udviklet sin egen infrastruktur og gennemgået en virkelig fysisk økonomi. Og jeg tror, at mange i lokalet, da vi gav præsentationerne, var overraskede over, at vi kom med en sådan dybde og forståelse af vores egen historie, og hvordan det kan samarbejde, når vi bevæger os fremad mellem vores to lande.

BATTLE: Der er kommet et sjovt spørgsmål fra en af vores venner ved navn Jack Gilroy, som jeg tror er en 80-årig! [griner] Han spørger, og han er virkelig begejstret for den ungdomsdelegation, der rejste ud, og var glad for at se svarene. Og han spørger, hvad I tænker om en delegation af ældre mennesker på 70+: Tror I, den ville få den samme respons? Tror I, vi ville få den samme slags respons i denne form for dialog?

Jeg ser nogle nikkende hoveder, "ja"! Jeg tror, at svaret er ja, Jack.

Vi har et par andre spørgsmål, og så går vi videre til opsamling. Vi har et spørgsmål fra Menashe, som – og jeg tror, det især er tilfældet, da vi ser en åbenhed og venlighed fra Kina, i modsætning til den slags ondskab, der kommer ud fra USA og Vesten, som er ubegrundet – han spørger: Hvad tror du, årsagerne er til, at de vestlige lande foragter kinesisk kultur, især i lyset af det, du har oplevet? Hvorfor tror du, at det er sådan?

ERIN: Jeg vil bare starte med noget, der kom frem i en diskussion, jeg havde – amerikanerne er meget vrede over, hvad der er blevet gjort mod vores nation, meget, meget vrede. Og når man er meget vred på sig selv, tror jeg, det er sværere at have en generøs ånd over for andre. Måske kan det få bolden til at rulle. Andre kan byde ind med deres tanker.

CASTLE: Hvis jeg skulle prøve at svare på det, ville jeg bruge et citat fra Lyndon LaRouche – jeg prøvede at finde det for at forberede mig til denne diskussion, men jeg kunne ikke finde det, så jeg bliver nødt til at omskrive det. Men fra et essay sagde Lyndon LaRouche noget i retning af, at ideer om universelle principper kun kan kommunikeres gennem ironi.

Og det var en slags tese i den præsentation, jeg gav om Kennedy, ironien i amerikanernes manglende evne til at værdsætte den politiske kultur, der udvikler sig omkring Kina og andre lande i Østeuropa, og jeg tror, at det i virkeligheden handler om USA's koloniale status. Og det kan utvivlsomt uddybes, men det er i hvert fald min opfattelse af noget, som en anden måske gerne vil sige noget om.

CAMPBELL: Jeg tror, det var på Belt and Road Institute, at nogen sagde – de tog det tilbage til Kennedy-æraen efter Anden Verdenskrig, at det liberale demokrati har vundet, at liberaliseringen har vundet. Eller måske var det i slutningen af den kolde krig, men under alle omstændigheder: Hvis du tror på det, så får du lyst til at holde fast i den idé og kæmpe for det, du troede var din sejr, når du ser tilbagegangen nu og ser udfordringen nu. Og jeg synes, det skriger på æstetisk uddannelse af vores befolkning, og hvor vigtigt det er, at vi gør det, for den amerikanske befolkning leder efter nogen at give skylden.

VEGA: Jeg vil bare sige, at Vestens politik har været malthusianisme, mens kineserne har afvist den. Det er bare en fuldstændig afvisning af malthusianismen, og jeg tror, der er en smule modvilje mod den. Og det kan man se på den måde,

kineserne taler om "grønne initiativer", for det handler ikke om, hvordan vi skal ofre vores folk for udvikling? Det handler om, hvordan mennesket kan sameksistere med naturen og blive ved med at udvikle sig? I modsætning til den malthusianske idé om, at naturen overgår mennesket.

THISTLETHWAITE: Jeg vil bare sige én ting: Det var første gang, jeg rejste internationalt til et andet land, og jeg forstod vigtigheden af at rejse til andre lande, opleve deres kulturer og interagere med folk på gaden, lære deres historie, lære sproget at kende, og jeg tror ikke, at det er noget, som mange amerikanere gør i dag. Så i stedet for at lytte til, hvad medierne fortæller dig, læse avisen eller en artikel og tro, at du ved alt, skal du faktisk tage til disse lande og lære noget om dem. Så jeg tror, det er den bedste måde for folk at rette op på deres forkerte aksiomer om andre folk.

BATTLE: Jeg synes, det er et meget godt svar. Det provokerer mig til at stille et spørgsmål, for når man har været i udlandet, især hvis det er første gang, og man oplever andre kulturer og bliver opslugt af dem, og man så kommer tilbage til USA, så begynder ens syn på USA – ikke om det er godt eller dårligt, men ens syn på verden generelt – at ændre sig. Og jeg vil faktisk gerne høre fra jer, måske kan dette være vores afsluttende spørgsmål: Til publikum – og vi har over 100 mennesker, der ser med live lige nu – hvordan vil I anbefale vores publikum at tage det, I har oplevet, og gå ud og virkelig være repræsentanter for verden? Ikke bare repræsentanter for USA, men verdensrepræsentanter, for at være et redskab for fred? Hvordan ser I, at folk kan handle for at gøre det? Jeg vil gerne høre jeres tanker om det.

Den, der har lyst til at starte, skal gøre det. Jeg ved godt, at det er et lidt højt spørgsmål, og at man skal have tænkt over det. Men I er lige kommet tilbage, og I oplever det på første hånd, så jeg kunne forestille mig, at I ville have et andet syn på jer selv; jeres identitet er sandsynligvis ændret, så hvordan ville I udtrykke det for at hjælpe andre

med også at gå igennem det?

ERIN: En ting, man skal tage højde for, er at sikre sig, at man ikke bliver trukket ned af dårlige medier. Jeg har faktisk lige inden for de sidste par dage besluttet at holde op med at bruge en af mine sociale medieplatforme, som har en tendens til at gøre mig deprimeret. Og hvis du ikke allerede gør det, skal du sørge for at læse Daily Alert, som vi udsender, og som har et ret godt dagligt nyhedsperspektiv på verden; og EIR er det ugentlige tidsskrift. Du kan også – jeg synes, at China Daily er en god nyhedskilde. Jeg følger den. Og det er interessant, at mens vi var der, var der et møde mellem Jake Sullivan og Wang Yi, og jeg kan ikke huske den nøjagtige ordlyd, men de vestlige overskrifter havde noget i retning af "De mødtes" eller noget i den stil. Og så skrev China Daily: "Mødet lover godt for fredeligt samarbejde"! Så det havde bare en anden stemning.

Så på nyhedsfronten gælder det om ikke at blive trukket ned af overfladiske, forkerte perspektiver, når man holder sig ajour med verdens udvikling. Og du vil sikkert gerne holde øje med Kina og andre nationer. Bangladesh er for eksempel ved at få deres første atomkraftværk lige nu. Så det gælder om at holde sig ajour med disse ting, for det er virkeligt, og det er en del af verden.

Men Helga har altid sagt, at man skal forholde sig til andre kulturer ud fra det, der er smukkeste ved dem. Og jeg synes, det er en god grundsten i din tilgang. Og måske burde det være den måde, vi nærmer os andre mennesker på – jeg kan ikke sige, at det er så let. Og det er helt sikkert lettere med mennesker, der er længere væk, end måske de mennesker, du har med at gøre til daglig. Men hvis du har nul forståelse for XYZ-kulturen, så find noget smukt i den. En måde er helt sikkert kunsten, traditionel kunst, ikke nødvendigvis moderne kunst, men den smukkeste kunst i en kultur kan være et tilgængeligt punkt til forståelse.

CAMPBELL: Hvis tiderne er gode, så vær generøs, gør dit bedste. Hvis tiderne er dårlige, så gør alligevel dit bedste. Hvad der er godt, er bedst, se på de smukkeste ideer.

Jeg havde fornøjelsen af at tale med en person, som virkelig elsker Hamlet, og da jeg skulle lære hende, hvad vi tænker om Hamlet, fandt jeg ud af, at hun allerede vidste det! Hun havde brugt det i sit eget liv: "To be, or not to be..." To live or to die a coward's death var hendes valg om at gå imod sin families ønsker og tage et mindre prestigefyldt job, der passede bedre til hendes passion og mission. Det er den slags mennesker, vi har talt med derovre.

VEGA: Jeg vil sige, at en af de ting, jeg helt sikkert tog med mig, var ideen om tålmodighed som en dyd. Jeg tror bestemt, at vi alle som organisatorer kunne øve os i lidt mere tålmodighed, især fordi vi ønsker at opbygge et land – vi ønsker at bringe det tilbage til dets idealer: Vi ønsker at tage vores regering tilbage fra de oligarkiske kræfter, der har kapret den, og det kommer til at kræve en vis tålmodighed, men også strengthed. Og jeg tror også, at det er noget, der har ændret sig i mig selv.

Der er meget mere at sige, men jeg tror, jeg vil lade det blive ved det.

THISTLETHWAITE: Jeg vil bare sige, som Helga altid siger: "Tænk på dig selv som en verdensborger og ikke kun som en patriot for din egen nation." Jeg tror, det er en af de største ting, jeg lærte på den tur. Og Helga siger det hele tiden, men når man faktisk rejser til et andet land, som jeg sagde, ændrer det i høj grad ens perspektiv på tingene. Så folk bør tænke på sig selv i den rolle; de bør tænke på, hvordan andre nationer ser på USA, og hvordan de ønsker at blive opfattet. Og de bør tage en aktiv rolle i at intervenere i verdenssituationen ud fra det synspunkt.

BATTLE: Har du nogle afsluttende bemærkninger, Robert?

CASTLE: Jeg tror, at det vigtigste, jeg tog med mig, kom på et tidspunkt på turen, da jeg talte, og jeg følte en slags uhyggelig ting, som jeg ikke havde følt før, hvilket dybest set var en anerkendelse af det, Kynan lige havde sagt. Og jeg tror, erkendelsen var, at det ikke bare er sådan, at man vælger at være verdensborger, ud over at man vælger at være patriot, men at man faktisk, når man oplever ægte patriotisme, oplever en form for helhed, der nødvendigvis overskrider enhver form for mindre opdeling, som nationalstaten. Og det er kun en forstærkning af det, Kynan sagde, men jeg tror, at det er meget tilgængeligt for os, og jeg tror bestemt, at rejsen gav mig indtryk af, at det virkelig er lige til at tage. Det er bare et spørgsmål om at kommunikere disse ideer på den rigtige måde, så folk får den opfattelse, at de er forbundet til en helhed, der er meget frigørende og styrkende.

BATTLE: Tak skal du have! Jeg tror, det vil være meget nyttigt for folk i chatten, for der var nogle kampe om "kommunisme" og antikommunisme og prokommunisme og alle mulige ting, der foregik! [griner]

Men jeg tror, at det, det handler om, er at rydde sindet for alle disse "ting", al den støj, der er om, hvorfor man kan lide eller ikke lide noget, og tænke på, hvad principperne er. Og det, I lige har udtrykt, da I kom tilbage fra denne tur – og jeg kan kun forestille mig, hvordan jeres organisering vil være nu, at I vil tage denne oplevelse og dele den med andre og organisere folk fra den placering, I diskuterer. Og jeg ser virkelig frem til flere af den slags kulturelle dialoger og helt sikkert til at få flere af jer til at tale og uddybe mere af det, I gjorde, i fremtiden.

Med det vil jeg virkelig gerne sikre mig, at alle, der er med i dag, 1) hvis I elsker denne diskussion, så bliv medlem af LaRouche-organisationen og Schiller Instituttet: Støt os. Jeg vil inkludere et link i chatten, så folk kan donere; doner helt sikkert til vores organisation, vi er helt uafhængige, og vi finansieres kun af folk som dig.

Bliv aktiv! Vær aktiv i vores bevægelse. Vi er meget seriøse omkring at stoppe termonuklear krig. Vi ser naturligvis ud over ideologiske forskelle, og vi ønsker at bringe folk sammen omkring menneskehedens fælles mål, og det, som Lyndon LaRouche og Helga Zepp-LaRouche, alt det arbejde, vi har gjort i halvtreds år, nu kommer til at stå i forreste række i verdenshistorien. Og vi ønsker at arbejde sammen med jer for at skabe denne nye sikkerheds- og udviklingsarkitektur: Så organiser dig sammen med os.

Hvis du gerne vil være aktiv, så skriv dig op. Du kan efterlade dit navn og din telefon og e-mail på LaRouche-organisationens hjemmeside, som vi også stiller til rådighed for dig. Og vær venlig at dele dette rundt, få det ud til andre mennesker. Hvis du nød det, så send det til dine venner og familie, og lad os vide, hvad du og andre synes! Vi vil gerne høre feedback på, hvad alle tænker, godt, dårligt, grimt, hvad som helst: Det er alt sammen god intelligens! griner]. Og vi sætter virkelig pris på, at alle er med os i dag, og sørg for at dele [fredsforslaget]. Og vi ses i næste uge kl. 14 til endnu en spændende diskussion med LaRouche-organisationen.

Programmet afsluttes med ungdomsdelegationens [musikalske optræden i Kina med "Deep River", "Jesu, meine Freude" og "Rally 'Round the Flag".